

Arnhem, 16 november 2025

Lieve Informatuur,

Op de basisschool had ik een juf waar ik gek op was,
een soort juffrouw Engel uit Roald Dahls *Mathilda*,
zo zag ik haar tenminste zo'n veertig jaar lang voor me

dus toen ik haar op internet zag reageren
onder berichten van de gemeente,
waarin ze een wereldbeeld vertoonde dat,
naar mijn mening, weinig engelachtig was,
viel ze voor mij van haar voetstuk.

Daar kon zij zelf niks aan doen natuurlijk,
ik had haar zelf op dat voetstuk gezet,
toch was het een teleurstelling.

Je wil het liefst dat mensen die je aardig vindt,
of bewondert, hetzelfde denken als jij.

Dat zij de *goede* mening hebben.

Dus misschien is het niet gek dat wij in ons land
een overschot aan lege sokkels hebben;
niemand kan er lang op blijven staan.

Je hoeft maar in een privéberichtje
een leugenaar een leugenaar te noemen
(geen woord van gelogen trouwens)
en je kan op zoek naar functie elders.

Nu ben ik niet per se een voorvechter van tradities,
zeker niet van tradities die voortschrijdend inzicht belemmeren,
maar voor één verdrongen stukje Nederlands erfgoed
zou ik graag op de bres willen springen: het poldermodel.

Een concept uit de oude doos, ik weet het,
die weinig opwindende water-bij-de-wijn-methode
waarbij niemand echt zijn zin krijgt
en alle partijen een beetje teleurgesteld raken
en niet langer hoog vanaf het eigen zuiltje naar beneden blazen,
maar samen een voetstuk moeten delen,
dat nét te krap is. Dus ze moeten elkaar goed vasthouden.

Al bouwen we in ons land zulke lage voetstukken
dat die val nooit echt diep kan zijn.

Het alternatief, lieve informatuur, is het moddermodel –
een eeuwige formatie waarbij iedereen elkaar besmeurt
en we samen wegzinken in de bagger.

Dat willen we niet,
al vrees ik dat we er wel voor hebben gekozen.